

Disputationes Theologicae

Quatuor Tomis distinctæ: Quibus Uniuersa Theologia Scholastica Clare,
Breviter & accuratè explicatur

De Deo, Et De Angelis

Martinon, Jean

Burdegalae, 1644

Sect. 8. An attributa diuina, vt præcisè concepta, sint de conceptu
essentiæ diuinæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73898)

SECTIO VIII.

An attributa diuina, vt præcisè concepta, sine de conceptu essentia diuina?

Respondeo, omnia attributa diuina quæ sunt perfectiones simpliciter simplices, cuiusmodi non sunt notionalia, & contingentia, esse de conceptu essentiali Dei distincto & perfecto; ita vt hæc propositiones sint essentielles: Deus est bonus, sapiens, intelligens, volens, & similes. Probatur primo ex D. Tho. q. 13. a. 6. c. & ad 3. vbi affirmat hæc attributa prædicari de Deo essentialiter. Et q. 6. a. 3. asserit Deum per suam essentiam habere illas perfectiones, quas creaturæ habere solent per accidentia: & quæ de alijs solent prædicari accidentaliter, de ipso prædicari essentialiter: vt, inquit, esse potentem, sapientem, & alia huiusmodi. Quibus verbis S. Doctor non intelligit solum hæc Deo conuenire substantialiter, id est, per suam simplicem substantiam, sine causalitate & interuentu illius distincti à parte rei, vt Fasolus eum exponit q. 4. a. 2. dub. 3. n. 17. sed intelligit cõuenire quoque essentialiter, id est, tanquam prædicata essentialia: propter quod ait essentialiter de Deo prædicari, & non accidentaliter, quo modo attributa illis similia prædicantur de creaturis. Non dicuntur autem prædicatio essentialis vel accidentaliter, ex eo quodd id quod prædicatur sit physice substantia vel accidens: sed ex eo quod prædicatum est, vel non est essentialiter subiecto. Atque ita D. Thomam interpretantur & sequuntur Ferrarionis primo contra gentes cap. 24. §. Dicitur ergo: Sotus in 1. dist. 49. q. 3. a. 3. conclus. 2. §. Sed perfectio: Barnes q. 28. a. 2. dub. 3. conclus. §. Amplius: Torre ibidem disp. 2. q. 5. Cumel. q. 12. a. 7. disp. 2. & alij Thomistæ: Molina q. 28. a. 2. disp. 4. Valentia q. 12. p. 6. quæstiunc. 2. ad 1. Suar. lib. 1. de essentia Dei cap. 11. Granad. tract. 2. d. p. 7. Quis disp. 8. de Trinit. sect. 5. & alij multi recentiores.

Probatur secundo autoritate Patrum: Id enim non obscure affirmant S. August. lib. 15. de Trin. cap. 5. vbi postquam dixit hæc nomen, Spiritus, v. de. significare substantiam Dei: alia vero nomina, vt sapiens, potens, iustus, videri significare qualitates: addit, sed nomina est in illis ineffabili simplici que natura. Quicquid enim secundum qualitates illas dici videtur, secundum substantiam vel essentiam est intelligendum. Et tomo primo, libro de cognitione veræ vitæ c. 7. initio: Dei, inquit, Spiritus est essentia inuisibilis, omni creaturæ incomprehensibilis, totamque vitam sapiens, amantem totam eternitatem simul esse, saltem possidens idem ipsa vita, ipsa sapientia, ipsa veritas, ipsa iustitia, ipsa etc. etc. existens. S. Anselm. in Monolog. cap. 15. Si queratur, inquit, quid sit ipsa summa, quæ? quid verus responderetur, quam

institia &c. Quapropter cum queritur de illa quid est non minus congrue responderetur iusta, quam iustitia. Quod verò in exemplo iustitia verum esse conspicitur, hoc de omnibus que similiter de ipsa summa natura dicuntur, intellectus sentire per rationem constringitur. Quidquid igitur eorum de illa dicatur, non qualis vel quanta, sed magis quid sit demonstratur. Hæc Anselmus. Quicquid enim prædicatur in quid de natura diuina, docet aperte esse illi essentialia. Quidquid enim prædicatur in quid de subiecto, aut in quale quid, est illi essentialiter. Quod amplius idem S. Pater confirmat cap. proxime sequenti, vbi addit, attributa illa dici de Deo essentialiter, æquè ac magis quam homo dicatur corpus aut rationalis. Similique modo loquitur & scit D. Bernardus lib. 5. de cõsideratione cap. 10. cū sic ait: Quid est Deus? voluntas omnipotens, beneuolentissima virtus, lumen æternum, &c. Et S. Gregor. Nyssenus in lib. ad Ablaium, per medium & finem, postquam dixit naturam simplicem diuinam rejicere omnem diuinitatem circa essentiam, subijcit, quasi rationem reddens: Quod prius est infinitum, non aliqua quidem re definitur, aliqua verò non. Quasi diceret, essentiam diuinam, quæ est infinita simpliciter in omni genere perfectionis, non esse definiendam, id est, limitandam per vnã aut plures aliquas perfectiones, exclusis alijs, sed omnes prius formaliter aut eminenter continere: eo scilicet modo quo illas continere melius & perfectius est: & denique D. Damascen. lib. 1. de fide cap. 12. de eadem essentia diuina, & de nomine Entis, illam inter alia Dei nomina maxime propriè significante, sic loquitur: Vniuersum enim id quod est, id est omnem rationem & perfectionem entis, tanquam numerum quoddam & infinitum essentia peragis complexu suo continet. Et paulo post: Nec enim in Deo prius ipseus, quæquam dicere licet, postea bonitatem.

Probatur tertio ratione sumpta ex D. Bernard. lib. 5. de cõsiderat. ad Eugen. cap. 7. vbi ex eo quod Deus sit concipiendus perfectissimo modo quantum fieri potest, concludit, Deum concipiendum esse cum simplicissima inclusione omnium perfectionum quæ de ipso verè affirmantur. Ex quo principio D. Bernardi per se noto, sic argumentor applicando illud ad diuinam essentiam: Essentia diuina quàm perfectissime fieri potest, concipienda est. Perfectius autem concipiendus, si intelligatur includere omnes perfectiones simpliciter simplices formaliter, & reliquas eminenter: ergo tali modo concipienda est. Secundo, essentia diuina est formaliter ens infinitum simpliciter, & limitatum in omni genere perfectionis. Talis enim essentia possibilis est, & non potest ostendi implicare contradictionem. Illa autem non potest esse alia quàm diuina, quæ debet esse perfectissima: Ergo in suo formali conceptu continet omnes perfectiones simpliciter simplices, quorum quælibet formaliter contineri possunt, & melius et sic

1. Attributa quæ sunt perfectiones simplices, sunt de Dei essentia.

ex D. Thoma.

Ferrarionis, Scotus, Banes, Torrez, Cumel, Molina, Valentia, Granad, Ruis.

2. Probatur ex SS. Patribus.

August.

Anselm.

Bernard.

Nyssen.

3. Bernar.

contineret: reliquas eminenter, id est, in gradu nobiliori, & remotis eorum imperfectionibus. Tertio, essentia diuina non solum est simpliciter infinite perfecta formaliter, sed etiam per se præcise est perfectio infinita simpliciter. Tamen autem non esset, si non includeret intrinsecè & quidditatiuè perfectiones attributales simpliciter simplices: ergo &c. Quarto, nemo negat, nec iure negare potest, esse Deo essentialia attributa illa quæ sunt similia attributis essentialibus substantiarum creaturarum: ut esse ens, esse substantiam, spiritalem, viuentem, intellectualem. Hæc autem omnia quæ Deo & creatis substantijs genericè, aut quasi genericè communia sunt, debent ad Deum contrahi per differentiam essentialem, per quam essentia diuina integrè constituatur & distinguatur essentialiter ab essentia creatis. Neque enim solum genus constituit totam essentiam rei, neque illa definitis distinguit ab illis, quibuscum in tali genere conuenit. Hæc autem differentia Dei propria videtur in eo consistere, quod cætera sint entia per participationem: Deus uero sit ens per essentiam, id est, à se, & substantia creatæ sint simpliciter saltem finitæ & limitata ad certum genus entis: Deus autem sit substantia simpliciter infinita in genere entis, id est, illimitata in omni genere perfectionis: quatenus omnes, tanquam immensum quoddam & infinitum essentia pelagus complexu suo continet, ut dixit Damascenus supra: Substantia denique creatæ sunt viuentes & intelligentes per essentiam suam in actu primo tantum; viuunt autem & intelligunt in actu secundo per actus accidentales & distinctos: At Deus per essentiam non est potentia pura, & præcisa ab actu viuendi & intelligendi perfectissime, sed est re ipsa omnis actualis perfectio simpliciter simplex intelligendi & uolendi. Ergo hæc differentia, & similes, concipiendæ sunt ueluti Deo essentialia.

54.
Perfectio-
nes no-
tionales, at
non uelut
factæ, non
sunt de es-
sentia Dei.

Dixi in responso initio sectionis dato, per-
fectiones simpliciter simplices, & exclusi non ne-
cessarias, & notionales. Nam quod ista non
sunt de essentia formaliter, manifestum est.
Non quidem contingentes: alioqui uel Deus
posset non esse: uel posset esse sine suis essen-
tialibus: quod implicat. Non etiam no-
tionales: alioqui uel tota essentia non esset
in singulis personis, arque ita quælibet non
esset Deus: uel quælibet illarum, Patris,
Filij, & Spiritus sanctus: Siquidem Pater-
nitatem, Filijonem, & Spirationem, for-
maliter haberet, & per eas constitueretur
formaliter in esse Patris, Filij, & Spiritus
sancti. Dixi præterea, de conceptu distincto &
perfecto: nam conceptus alicuius rei, etiam
proprius, duplex esse potest. Unus distinctus
& perfectus, quo perficitur tota perfectio
essentialis & quiddatiua rei. Alius confu-
sus & imperfectus, quo concipitur res secun-
dum aliquam propriam rationem, non se-
cundum totam per se, nec sub uñ illa inuo-
luantur, aut cum illa identificentur. Priori

modo concipitur Deus, quando in eo concipi-
tur tota collectio intelligentiæ, uoluntatis,
omnipotentia, sapientia, bonitatis, æter-
nitatis, & aliarum omnium perfectionum.
Posteriori uero, quando concipitur confuse
sub ratione entis à se, uel primæ mentis, pri-
mæ causæ. Nota præterea in attributis ne-
gatiuis aliud esse negationem, aliud perfe-
ctionem positivam, quam negatiuè appre-
hendimus & significamus. Prior non est de
essentia, sed posterior, si est simpliciter sim-
plex. Dicitur autem perfectio simpliciter
simplex, quæ melior est ipsa quàm non ipsa,
uel quælibet alia impossibilis cum ipsa,
cuilibet enti ut ens est: id est, quæ nulli alij
perfectiōni repugnat, a quæ bonæ, aut meliori
se.

Contrarium sentiunt Vasq. disp. 119. cap.
2. Gillius lib. 2. tract. 2. cap. 3. num. 6. Ma-
rat. disp. 47. sect. 1. & 2. & Fasolus q. 4. a. 2.
dub. 1. num. 10. ubi fuit hac de re disputat.
Ac primò opponit aliqua Patrum testimo-
nia, Iustini Martyris, Nazianz. Athan. Ma-
rij Victorini, Basilij Nyss. Cyrilli Alexand. &
Damasceni. Sed si idem Author indicat, ali-
qua eorum ita explicari possunt, ut uelint
tantum nomina attributorum nō significare
perfectiōem ipsam essentiam diuinam. Simili-
enim modo loquuntur de illis nominibus quæ
nemo negat significare aliqui Deo essentia-
le, ut, *Ens, Spiritus, uita, Deus, qui est*: &
Nyssenus expressè ait, nondum orationem
ullam essentia diuinæ indicem, id est, per-
fectiōem significatiuam, excogitatum atque in-
uentam esse. Vel cum ajunt nomina attributa
significare tantum aliquid circa diuinam
essentiam; loquuntur de illis non secundum
solam rem significatam, & prout in se sunt:
sed secundum modum nostrum imperfe-
ctum significandi, & concipiendi comparati-
uè ad creaturas, à quibus sumimus occasio-
nem distinguendi attributa diuina. Si uero
aliqua relata ex Patribus citatis non possunt
pati alteruram ex his tribus explanationi-
bus, ut Fasolus ibidem contendit; opponi-
mus illis testimonia Augusti, Anselmi, &
alia, quæ supra adduximus in fauorem no-
stræ sententiæ.

Opponitur secundò, Deum quidem per
essentiam esse perfectissimum in re, non ta-
men per essentiam secundum notionem, seu
rationem essentia & naturæ. Constat, naturæ
quia id quod est Deo natura, & essentia, non
uocatur hoc nomine, nisi prout responderet
naturis rerum aliarum, in quarum nullâ est
omnis perfectio. Prius enim concipimus es-
sentiam diuinam, ut constitutam prædicatis
substantialibus respondentibus creatis ca-
tegoricis, substantia, intellectus, spiritalis, ui-
uentis, & intelligentis, cum hac ueluti dif-
ferentia, quod nec habeat essentialiter & à se.
Deinde uero sapientiam, bonitatem, & cæ-
tera attributa concipimus, ut essentia circa
naturam diuinam, ut loquitur S. Damas-
cenus lib. 1. de fide, cap. 4. Ergo non ut es-
sentialia.

55.
Vasques
Gillius,
Fasolus,
Marat.

56.

Essentia di-
una quo-
modo con-
cipienda?

Damascen.

Respondet essentiam diuinam non esse concipiendam cum limitatione simili rebus creatis: sed potius vt suo ambitu complectentem quidquid est, formaliter aut eminenter, atque essentialiter infinitam in omni genere perfectionis: qui modus concipiendi, longè perfectior est, & essentia diuinà longè dignior. Ad confirmationem argumenti nego adæquatè concipi & distinctè totam essentiam diuinam, donec concipiantur alia attributa. Potest tamen confusè concipi, & inadæquatè, secundum rationem entis à se, & alias similes, quibus quasi aduenire intelligantur alia attributa. Locus verò Damasceni citatus in obiectione, nimis probat, & nocet Aduersariis, intellectus eo sensu, quo ab illis accipitur. Nam Damascen. ibi distinguens prædicata quæ de Deo enunciamus, in negatiua, vt esse ingenitum, incorporeum, immutabilem: & in affirmatiua, vt esse perfectum, bonum, iustum, sapientem, omnipotentem: generaliter de illis sic pronunciat: *Quæcumque autem de Deo per affirmationem dicimus, non ipsius naturam, sed quæ circa naturam sunt, ostendunt.* Quod si verum est eo sensu quo intelligunt Aduersarij, quod scilicet non ostendunt aliquid Deo essenziale, sed aliquid existens extra totam ipsius essentiam præcisè conceptam: ergo etiam nomen entis, & spiritus, non significat aliquid essenziale Deo: quod est falsum, & contra ipsosmet Aduersarios.

57.

Aliter ergo debet intelligi Damasc. cum dicit, huiusmodi nomina affirmatiua non ostendere naturam diuinam: eo sensu videlicet, quo paulò ante dixerat eodem cap. *In Deo autem impossibile est, quidam essentia suâ ac natura ipse sit: dicere: a priusque est ex omnium rerum sublatione, atque significatiue, per attributa scilicet negatiua, orationem habere.* Non ostendere, inquam, perfectè, & distinctè: sed confusè, & inadæquatè, ac positiua aliquid circa naturam, id est, veluti partem aut affectum aliquam naturæ, quàm simpliciter naturam ipsam, saltem quod attinet ad nostrum conceptum, expressum & distinctum: aut etiam, non significare naturam purè secundum id quod in seipsa est à parte rei: sed comparatiuè ad aliquid extrinsecum, nempe ad creaturas, à quibus sumuntur denominationes ita nominandi & distinguendi attributa diuina, sicut paulò ante diximus. Similique modo intelligendum est quod idem Sanctus Pater affirmat cap. 12. eiusdem libri, *Sic itaque existimandum est, et omnia quæ de Deo commemorantur, non quid substantia ratione sit, significare: verum, aut quod non sit, explicare: aut affectionem quandam ad aliquid eorum quæ ab eo distinguuntur, aut quæ ipsam, eorum quæ naturam, affectantur, aut denique operationem aliquam declarare.* Nam quod alioqui nomen aliquod affirmatiuum, possit vtique imperfectè & confusè ipsam Dei essentiam significare, disertè docet immutata post, addens nomen Entis esse Deo maxime proprium, quia *Vniuersum id*

quod est, tanquam immensum quoddam, & infinitum essentia pelagus complexu suo continet: & nomen, *Bonus*, esse nomen Dei primum, iuxta Dionys. *Neque enim, in Deo prius essentiam dicere licet, postea bonitatem.* Denique id non est in conueniens quod alij obiciunt, sequi ex nostra sententia prius essentias creatas intelligi in esse possibili, vt obiectum necessarium intelligentiæ diuinæ essentialis, circa se & possibile: quàm essentia diuina tota intelligatur in esse actuali per volitionem siue affectum complacentiæ essentialis circa eadem, vt bona possibile, Vel creaturas vt possibile, ita esse connexas cum Dei essentia, vt hæc stare non posset, si per impossibile tolleretur illarum omnium, vel etiam vnus alius possibilis: quæ de re plura dicemus alibi, disputando de scientia Dei circa possibile.

58.
Fasolus.

Opponit tertio Fasolus q. 4. a. 2. dub. 2. Processio Verbi diuini est generatio, quæ ex vi formalis processionis, communicatur naturæ diuinæ. Processio verò Spiritus S. non est generatio: ac proinde per illam ex vi formalis processionis non communicatur natura. Sed Verbo ex vi formalis processionis communicatur diuinum intelligere, procedit enim per actionem intellectus, & Spiritus sancto communicatur diuinum velle, procedit enim per actionem voluntatis: Ergo à parte rei velle diuinum, licet identificetur cum natura & essentia, tamen ad illius formalem & quidditatum conceptum non pertinet, sicut pertinet intelligere. Confirmatur quia voluntas, ex propria intrinseca ratione sua, est posterior & ignobilior intellectu, à quo regitur, & non pertinet essentialiter ad gradum intellectiuum, tanquam intrinseca & essentialis pars vite intellectuales: sed solum consequenter, tanquam proprietatis vitæ illam aliunde perfectè constitutâ necessariò consequens. Ergo gradus volitiuus nõ potest esse de essentia naturæ intellectuales, siue create siue increate. Vnde fit, vt in vulgariissima definitione hominis, nõ ponatur volitiuum, sed solum intellectiuum rationale. Et in animalibus, appetitus sensitiuus non ponitur vt gradus pertinens aliquo modo ad essentiam animalium, sed tantum vt passio consequens animalitatem & sensibilitatem.

59.

Respondeo, de ratione generationis esse vt per se tendat ad communicandam naturam secundam, vt in sequenti tractatu futurus declarabitur: neque sufficere communicari naturam quomodocunque, quippe quæ etiam Spiritui sancto communicatur ex vi formalis suæ processionis: alioqui Spiritus sanctus ex vi formalis suæ processionis non esset Deus. Ad confirmationem dico, naturam seu vitam intellectuales, adæquatè imptam, includere essentialiter vtramque rationem; intellectiui scilicet, & volitiui: & vtramque intelligi per differentiam rationalis, postquam in definitione hominis. Est enim homo rationalis non solum quæ

tenus est principium intelligendi, sed etiam quatenus est principium appetitu rationali, qui est voluntas. Sentire quoque in animalibus, seu vivere vita sensitiva adæquatur, non est tantum cognoscere per sensus: sed & vitaliter tendere ad obiecta per appetitum sensitivum, per quem non minus, quam per cognitionem, eminet animal sit pra vitam plantarum.

60. Falluntur autem qui putant, id quod hoc loco subindicat Fofolus, essentias rerum consistere solum in aliquo primo, quod nullum aliud intrinsecum præsupponat, & à nullo alio fluat physice, aut metaphysice, seu virtualiter & æquivalenter: ex quo inferunt volitivum hoc esse de essentia naturæ intellectualis seu rationalis, quia præsupponit gradum intellectuum: quemadmodum volitio in actu secundo præsupponit intellectio- nem: Et appetitivum non esse de essentia animalis, quia præsupponit gradum sensitivum, id est, principium substantiale cognoscendi per sensus: sicut appetitio in actu secundo præsupponit cognitionem sensus. Falluntur, inquam, quia licet id quod aliud præsupponit, non possit esse de essentia eius quod præsupponit: potest tamen esse de essentia tertij, ex utroque compositi. Quo pacto in physicis licet forma substantialis præsupponat materiam, atque ex illa educatur, si est materialis: am- bæ tamen sunt de essentia compositi, seu corporis naturalis ex utraque constituti. Sic etiam beatitudo, iuxta vulgarem definitio- nem, sumptam ex Boetio, est status om- niuin bonorum aggregatione perfectus, non consistens solum essentialiter in visione Dei, sed & in amore & gaudio voluntatis conse- quente visionem, & in alijs quæ ad hominem ex parte operandum necessaria sunt, velut opti- mæ illius affectiones.

61. Quare quod aiunt Metaphysici, essentiam esse id quod est primum in qualibet re, & principium vel fundamentum cæterorum rei convenientium, non est intelligendum in eo rigore, quo isti volunt: sed quod esse- tia sit prima & præcipua rei consideratio ob- iectiva id est, id quod primo & præcipue cõ- siderabile est in re, ex quo veluti principio vel fundamento sequuntur reliqua minus principalia. Cuiusmodi est, exempli gra- tia, in homine esse rationale, id est esse principium substantiale non modò sentie- di, sed & intelligendi, & discurrendi, libe- reque agendi, quæ est hominis maxima per- fectio. At non ita esse principium ridendū, stendi, & similitum, quæ sunt parum consi- derabilia, & censentur inter hominis pro- prietates. Et quamvis facile non sit præcisè definire quidnam illud sit, quod in qualibet re est primo & præcipue considerabile, adeo- que essentialiter: eque ab Authoribus vlla hu- ius rei tradatur regula: existimo casu erudi- tis quibusdam Recentioribus, in vniuersum dici posse, nihil eorum quæ purè intrinseca sunt, & cum rei substantia vel entitate iden- tificantur, quæque nomine substantiali, seu

In quo consistat essen- tia rei cuiuslibet?

Quo sensu essentia sit primum in qualibet re?

substantiuo illius rei significantur, excludi debere ab eius conceptu essentiali, nisi ali- qua ratio cogat excludere. Puta, si est tantum hypostasis, vel terminus essentialis reddens il- lam incommunicabilem cum sua hypostasi, alteri vt terminanti: vel si est tantum diffe- rentia indiuidualis, discernens rem à pluri- bus alijs in tota ratione specificæ conuenien- tibus, vel si est modus se habendi contin- genter, aut comparatio & relatio ad extrin- seca, parum illi utilis, & parum confide- rabilis.

SECTIO IX.

An Attributa diuina, vt præcisè distincta per ra- tionem, includantur alia in alijs?

62. Affirmant generatim Suar. lib. 1. de es- sentia Dei cap. 13. Molin. q. 28. a. 2. disp. 4. Canariens. ibid. disp. 2. dubio vlti- mo, paulò post in eisdem, & Granad. tract. 2. disp. 7. Idemque videtur docere S. Anselm. in monolog. cap. 16. vbi non solum de attributa diuina dici de Deo essentialiter: sed etiam omnia secundum vnã considerationem, & secun- dum vnũ modum dici: quia, inquit, Idem est quilibet vnũ illorum, quod omnia sunt simul, si- ne singula. Vt cum dicitur iustitia, vel essentia: vnũ significat quod iustia, vel omnia simul, vel singula.

Molina, Suarez, Canar. Granad. Anselm.

63. Existimo nihilominus distinctione vtend- dum esse. Nam attributa Dei quædam gene- ralia sunt, in quibus omnia partialia inclu- duntur essentialiter: quædam sunt partialia: & horum quædam in quibusdam, includun- tur essentialiter, quædam non. Prima pars ostenditur. Nam perfectio diuina totaliter sumpta, itersque bonitas sumpta non pro sola moralis, sed pro tota bonitate & perfe- ctione, & similia, sunt attributa generalia in quibus cætera omnia includuntur; quia intellectus est perfectio, itemque voluntas, sapientia, & alia quæuis Dei attributa, sunt aliqua perfectio. Secunda pars probatur, quia inter attributa partialia quædam sunt superiora, quædam inferiora. His subiecta essentialiter. Cuiusmodi est ratio, respectu cognitionis. Omnis enim visio essentialiter est cognitio, & et non vice versa. Item ta- lis est amor respectu volitionis, & creatio strictè sumpta respectu productionis. Tertia denique pars probatur, quia quædam sunt at- tributa partialia quasi disparata, quorum neutrum includit aliud, vt intellectus & vo- litio, iustitia & misericordia, & alia id genus quæ perfectionibus creaturarum disparatis respondent.

Aliqua Dei attributa includun- tur in alijs, alia non.

64. Confirmatur ex D. Thom. quæst. 13. a. 4. in Corp. vbi docet attributa diuersa concipi, quatenus vnã & simplex perfectio diuina concipitur à nobis conceptibus diuersis, vt respondens varijs perfectionibus quæ sunt

D. Thom.